

Příběh Anny, Tomáše a malé Elišky

Anna a Tomáš jsou mladí rodiče z malé vesnice. Jejich dvouletá dcera Eliška je veselá holčička s velkýma očima, ale doma to poslední měsíce není žádná pohoda. Eliška skoro nemluví – řekne jen „máma“ nebo „ne“, a i to málokdy. Když něco chce, křičí, bouchá hračkami o stůl nebo rozhazuje věci ze skříňky v kuchyni. Anna s Tomášem si často říkají: „Proč nám nerozumí? Co děláme špatně?“ Večer padají vyčerpáním a mají pocit, že se jen točí v kruhu – uklidňují Elišku, uklízejí nepořádek a hádají se, jak ji zvládnout.

Jednou Anna v čekárně u doktora zaslechla, jak se dvě maminky baví o „nějaké rané péči“. Ze zvědavosti si to vyhledala a našla kontakt na místní sociální pracovníci, Janu. „Co kdybychom to zkusili?“ řekla Tomášovi. Ten jen pokrčil rameny: „Jestli nám to pomůže, proč ne.“

První setkání

Jana přijela jedno dopoledne k nim domů. Eliška zrovna rozhazovala kostky po pokoji a křičela, protože chtěla šťávu, ale Anna nevěděla, co přesně chce. Jana se usmála: „Tohle znám, nebojte, najdeme na ni cestu.“ Sedli si spolu na zem a Jana začala pomalu skládat kostky. „Eliško, pojď, postavíme věž,“ řekla klidně. Eliška se nejdřív jen dívala, ale pak přilezla a jednu kostku položila. Jana pak Anně s Tomášem vysvětlila: „Eliška možná ještě neví, jak říct, co chce, a tak to dává najevo po svém. Zkusíme ji učit slova hrou a hlavně ji pochopit.“ Ukázala jim, jak spojit gesta s jednoduchými slovy – třeba „pít“ s přiložením ruky k puse – a jak Elišku pochválit, když se snaží.

První změny

První týdny nebyly jednoduché. Eliška pořád občas křičela, ale Anna s Tomášem začali chápat, co znamená její „ááá“ – někdy hlad, jindy únava. Když zkusili gesto „pít“ a dali jí šťávu, poprvé se usmála místo křiku. „To je pokrok, ne?“ řekl Tomáš překvapeně jednou večer.

Jana chodila jednou týdně. Přinesla obrázkové kartičky – sklenici, jablko, auto – a hráli si s Eliškou na „co to je“. Eliška začala ukazovat na kartičky, a jednou dokonce řekla „au“ místo „auto“. Anna se rozplakala radostí: „Ona to zkouší!“ Jana je pochválila: „Vy dva jste její nejlepší učitelé, já jen trochu pomáhám.“

Půl roku poté

Po pár měsících se doma změnilo hodně. Eliška už používala pět slov – „pít“, „jíst“, „máma“, „táta“, „ne“ – a gesty ukazovala, co chce. Křik a bouchání se snížilo, i když občas ještě rozházela skříňku, když byla unavená. Jana s rodiči domluvila logopeda, aby Elišce pomohl dál s řečí, a dala jim tipy, jak ji připravit na školku.

Anna s Tomášem si už nepřipadali jako „špatní rodiče“. „Teď víme, že jí nerozumíme proto, že potřebuje čas, ne, že bychom selhali,“ řekla Anna jednou Janě. Doma se víc smáli – třeba když Eliška postavila křivou věž z kostek a pak ji s triumfem shodila.

Co to změnilo?

Eliška se začala otevírat světu, Anna a Tomáš zase sobě navzájem. Místo hádek hledali společně, co funguje, a cítili, že nejsou sami. Jana jim ukázala, že i malé kroky – jedno slovo, jeden klidnější den – jsou velké vítězství. A hlavně jim vrátila pocit, že to spolu zvládnou.